

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7Co/84/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116215040
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Breza
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8116215040.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Martina Filakovského a JUDr. Anny Kovaľovej v právnej veci žalobkyne K. J., R.. X.X.XXXX, D. C. N.Č. R. C., R. W. Č.. X, právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom vo Svidníku, na ul. Sovietskych hrdinov č. 163/66 p r o t i žalovanému Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom v Piešťanoch, na ul. Teplickej č. 7434/147, právne zastúpenému Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom v Trenčíne, na ul. 1. Mája č. 173/11, o vydanie bezdôvodného obohatenia a prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 22.2.2017 č.k. 11Csp/25/2016 - 40 takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 728,76 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5,05% ročne od 10.8.2016 do zaplatenia. Žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 34%.

2. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že účastníci dňa 26.1.2009 uzatvorili formulárovú úverovú zmluvu. Na jej základe žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 2.800 Eur. Žalovaná celkovo zaplatila 4.999,64 Eur a z toho za obdobie od 22.7.2013 do poslednej úhrady, ktorá bola zrealizovaná 20.1.2014 zaplatila sumu 728,76 Eur.

3. Vo veci sa muselo prejudiciálne posúdiť, či úver poskytnutý žalobkyni zo strany žalovaného sa má považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (v danom prípade v znení účinnom od 1.8.2008 do 30.11.2009).

4. Zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 ods. 2 písm. g/ a písm. i/ zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy musí okrem všeobecných náležitostí obsahovať aj konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

5. Z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy nevyplýva záver o nutnosti rozčlenenia splátky, ktorá bola dohodnutá v zmluve ako celková splátka zahŕňajúca istinu, úrok, prípadne poplatky, na jednotlivé jej zložky. Ak by zákonodarca mal túto snahu, nepochybne by sporné ustanovenie naformuloval tak, aby bolo z neho zjavné, že v zmluve musí byť osobitne uvedená splátka istiny, osobitne splátka úrokov a osobitne splátka poplatkov. Z formulácie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva to, že dohodnutá mesačná splátka zahŕňa všetky spomínané komponenty s výnimkou poplatkov, nakoľko tieto dohodnuté neboli.

6. Rozhodujúca pre vyhodnotenie spornej otázky je Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorá v článku 22 upravuje úplnú harmonizáciu a záväzný charakter, predovšetkým pokiaľ ide o náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Znamená, že členské štáty EÚ nie sú oprávnené vo svojej vnútroštátnej právnej úprave zahrnúť iné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere než sú uvedené v článku 10 ods. 2 smernice. Úplná harmonizácia v tejto oblasti je potrebná na to, aby sa všetkým spotrebiteľom v EÚ poskytla rovnocenná úroveň ochrany ich záujmov.

7. Ako to vyplýva z článku 10 ods. 2 písm. h/ smernice, zmluva o úvere má obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa. Vôbec sa v nej neuvádza splátka istiny, úrokov a poplatkov, ale je použitý len termín „splátka“. Preto ani právny poriadok Slovenskej republiky nemôže túto zmluvnú náležitosť modifikovať tak, aby veriteľ bol povinný do zmluvy uvádzať členenie splátky na istinu, úrok a poplatky. Bolo by to v rozpore so spomínanou smernicou s poukazom na článok 22 ods. 1. Aj keď je potrebné uviesť, že citovaná smernica nemá tzv. horizontálny priamy účinok a teda nemôže priamo zakladať práva a povinnosti jednotlivcom, je potrebné z nej vychádzať práve za účelom výkladu diskutabilného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. tak, aby výklad bol v súlade s touto smernicou. Preto je potrebné dospieť eurokomfortným výkladom k záveru, že citovaná právna norma neupravuje nutnosť rozpisu splátky na istinu, úrok a poplatky.

8. Napokon odpoveď na túto otázku poskytol Súdny dvor EÚ vo svojom rozsudku C-42/15 z 9.11.2016, keď uviedol, že čl. 10 ods.2 písm. i/ v spojení s písm. h/ smernice 2008/48/ES sa má vykladať tak, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia podľa európskeho súdu bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. V odôvodnení rozhodnutia Súdny dvor uviedol, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky podľa článku 10 ods. 2 písm. i/ a článku 10 ods. 3 smernice.

9. V predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere je jasne uvedená výška mesačnej splátky, počet splátok a termíny splatnosti sú uvedené taktiež na prvej strane zmluvy o spotrebiteľskom úvere pod bodom 55.

10. Zmluva ale neobsahuje konečnú splatnosť úveru. Tá nemôže byť stanovená len počtom mesiacov, pretože počet splátok sa vyžaduje pri inej povinnej náležitosti zmluvy uvedenej v už spomínanom § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Je teda zrejmé, že zákonodarca nestotožňuje konečnú splatnosť úveru s počtom splátok. Je potrebné si uvedomiť, že účelom zavedenia tejto náležitosti zmluvy bolo docieľiť, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti. Nepostačuje len údaj o počte splátok, keďže nemožno od spotrebiteľa požadovať, aby matematicky si vypočítal termín konečnej splatnosti z iných údajov v zmluve. Konečná splatnosť úveru by mala byť uvedená minimálne konkrétnym mesiacom a rokom, pokiaľ termín splatnosti splátok zo zmluvy je jasný a transparentný.

11. Nemožno súhlasiť s názorom žalovaného, že súd by musel najprv rozhodnúť o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Takéto tvrdenie nemá logické opodstatnenie. Vyriešením tejto otázky sa súd zaoberá v rámci tohto sporu prejudiciálne, pričom ako už bolo uvedené, dospel k záveru, že chýba obligatórna náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 4 ods. 2 písm. g/ zákona č. 258/2001 Z.z. a preto je potrebné daný úver považovať za bezúročný a bezpoplatkový.

12. Žalobkyňa by teda mala žalovanému zaplatiť len sumu úveru 2.800 Eur, avšak zaplatila podstatne viac a to čiastku 4.999,64 Eur.

13. Nárok žalobkyne bol posúdený podľa ustanovenia § 451 a násl. Občianskeho zákonníka, keďže ide o plnenie bez právneho dôvodu, nakoľko aj keď zmluva o spotrebiteľskom úvere je platná, žalovaný nemal nárok na úroky a poplatky. Preto došlo k jeho bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobkyne o žalovanú sumu, ktorá predstavuje rozdiel medzi poskytnutým úverom a úhradami žalobkyne.

14. V dôsledku námietky premlčania vznesenej žalovaným bolo potrebné sa touto v konaní zaoberať.

15. Podľa ustanovenia § 107 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k

bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

16. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty sa vyžaduje skutočná a nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bol získaný majetkový prospech, a o tom, kto ho získal. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o tom dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti skôr.

17. Žalobkyňa sa dozvedela o tom, že plnila viac ako podľa zákona mala až v marci 2016, čo preukázala prehlásením Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS a teda dvojročná subjektívna premlčacia lehota jej uplynie až v marci 2018.

18. Pri posudzovaní dĺžky objektívnej premlčacej lehoty nebolo možné stotožniť sa s názorom žalobkyne o desaťročnej premlčacej lehote. Je potrebné rozlišovať o aký nedostatok zmluvy spôsobujúci vznik bezdôvodného obohatenia sa jedná. Je rozdiel, ak veriteľ neuvedie v zmluve vôbec niektorú povinnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona, pri ktorej objektívne nie je spochybniteľný jej nedostatok a iné je, ak subjektívne môže sa vyjadrenie určitej náležitosti zmluvy vykladať rôzne. O takýto prípad ide aj pri náležitosti týkajúcej sa konečnej splatnosti úveru. Žalovaný ju poňal tak, že postačí uviesť počet mesiacov. Možno prisvedčiť žalovanému, že aj súdna prax pri tejto otázke nie je jednotná a niektoré súdy považujú za postačujúce uvedenie počtu mesiacov, keďže výpočtom sa dá zistiť dokedy sa má úver splácať. Pokiaľ teda aj súdy pripúšťajú spomínaný výklad, potom nemožno dospieť k záveru, že žalovaný sa úmyselne dopustil konania, ktorým sa bezdôvodne obohatil. Dôkazné bremeno na preukázanie úmyslu na strane žalovaného je na žalobkyňu. Tá v tomto smere neprodukovala žiadny dôkaz a preto súd vychádzal z trojročnej objektívnej premlčacej lehoty plynúcej od jednotlivých úhrad žalobkyne.

19. Ako vyplýva z prehľadu úhrad premlčané sú úhrady žalovanej, ktoré realizovala do 28.6.2013. Trojročná premlčacia lehota totiž uplynula 22.7.2013, t.j. tri roky pred podaním žaloby. Za obdobie od 22.7.2013 do 20.1.2014, kedy žalobkyňa zaplatila poslednú splátku tak uhradila žalovanému sumu 728,76 Eur. V tejto časti bolo preto žalobe vyhovené a vo zvyšku žaloba z dôvodu premlčania zamietnutá.

20. Proti tomuto rozsudku, a to konkrétne proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Navrhla rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Ako dôvod uviedla, že pri rozhodovaní sa na premlčanie, namiesto 10 ročnej objektívnej premlčacej doby, nesprávne aplikovala trojročná objektívna premlčacia doba. Konanie subjektu, ktorý dlhodobo a opakovane poskytuje spotrebiteľské úvery a požaduje plnenie na základe zmlúv, ktoré nie sú v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch sa nedá označiť ináč ako úmyselné konanie vedúce k bezdôvodnému obohateniu. Doba, počas ktorej žalovaný poskytuje úvery a ich množstvo, vylučujú inú možnosť, ako tú, že žalovaný sa na úkor spotrebiteľov obohacuje úmyselne. Je vylúčené, aby žalovaný, ako profesionál v poskytovaní úverov, nepoznal spotrebiteľské právo, ako základný predpoklad jeho podnikateľskej činnosti.

21. Žalovaný navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

22. Odvolací súd v zmysle zásad ustanovení § 379 a § 380 a § 381 CSP preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalobkyne je opodstatnené.

23. Pri rozhodovaní o uplatnenom nároku sa nesprávne dospelo k záveru, podľa ktorého ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, nevyžadovalo rozčlenenie dohodnutej splátky na jednotlivé jej zložky, teda na istinu, úrok a poplatky.

24. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere v čl. 22 zaviedla úplnú harmonizáciu svojich ustanovení spočívajúcu v tom, že členské štáty pri implementácii smernice nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa od ustanovení smernice odchyľujú.

25. Podľa čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Smernica je mäkkším právnym nástrojom ako nariadenie, pretože umožňuje zladenie požiadavky na jednotu únieového práva s vôľou zachovať rozmanitosť národných úprav. Smernica sa ako právny predpis často používa napr. v oblasti vnútorného trhu, kde existujú podstatné rozdiely medzi úpravami jednotlivých členských štátov, aby sa umožnilo ich postupné zjednotenie. Smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým osobám. Ustanovenia smernice musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou v podobe všeobecného záväzného právneho predpisu a s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia požiadavky právnej istoty. Až kým smernica nie je správne prebratá do vnútroštátneho práva dotknuté subjekty nemajú možnosť poznať rozsah svojich práv. Na tento stav právnej neistoty nemá vplyv ani prípadný rozsudok Súdneho dvora o nesplnení transpozície povinnosti členského štátu alebo rozsudok Súdneho dvora, ktorým bol určitým ustanoveniam tejto smernice priznaný priamy účinok. Až momentom správnej transpozície smernice nastáva právna istota, kedy fyzické a právnické osoby už musia poznať svoje práva vyplývajúce zo smernice a možno od nich požadovať, aby si uplatnili svoje práva. Ustanovenia smernice majú priamy účinok len vtedy, ak sú súčasne splnené nasledujúce podmienky a to, že uplynula transpozíčná lehota smernice, smernica nie je správne transponovaná alebo nie je zabezpečená jej úplná účinnosť, ustanovenie smernice zakladajúce právo pre jednotlivca alebo povinnosť pre členský štát musí byť dostatočne jasné, presné a nepodmienené a priama aplikácia nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, alebo založenie resp. sprísnenie trestnej zodpovednosti tých, ktorí sa dopustia porušenia jej ustanovení. To znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektami. Je logické, že ak si členský štát nespĺnil svoju povinnosť a netransponoval smernicu správne alebo načas, nemôžu dôsledky tohto protiprávneho konania štátu znášať fyzické alebo právnické osoby a preto im nemôže byť uložená na základe neprebratej, resp. nesprávne prebratej smernice žiadna povinnosť.

26. Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že smernica zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice zo zákona povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice. Z tohto rozhodnutia teda vyplýva, že Slovenská republika nesprávne transformovala do svojho právneho poriadku smernicu 2008/48, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov.

27. Požiadavka smernice k otázke členenia splátok je tak jasná a zreteľná, že zo slovného spojenia smernice „výška, počet a frekvencia splátok spotrebiteľa“ absolútne žiadnym výkladom nie je možné vyvodiť požiadavku, aby zmluva uvádzala splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Preto Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-42/15 správne rozhodol, že smernica takéto členenie nepožaduje.

28. Požiadavka zákona je však od požiadavky smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“. K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov.

29. Čo sa týka konštatovania, podľa ktorého pri posudzovaní dĺžky objektívnej premlčacej doby je potrebné rozlišovať o aký nedostatok zmluvy spôsobujúci vznik bezdôvodného obohatenia ide, toto je nezrozumiteľné. Podľa prvoinštančného súdu je rozdiel ak veriteľ neuvedie v zmluve vôbec niektorú povinnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona, pri ktorej objektívne nie je spochybniteľný jej nedostatok a iné je ak subjektívne môže sa vyjadrenie určitej náležitosti zmluvy vykladať rôzne. O takýto prípad ide aj pri náležitosti týkajúcej sa konečnej splatnosti úveru. V bode 22. odôvodnenia rozsudku však súd prvej inštancie uvádza, že zmluva konečnú splatnosť úveru neobsahuje. Rovnako v ďalšom 23. bode odôvodnenia poukazuje, že táto obligatórna náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere chýba.

30. V čase uzatvorenia zmluvy o úvere účinný osobitný právny predpis a to zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 4 ods. 2 upravoval osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Toto ustanovenie obsahovo rozsiahle nie je a medzi náležitosťami zmluvy uvádza i konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru a výšku, počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Tieto náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. g/ a písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy sú tak významné, že s ich neuvedením zákon v ustanovení § 4 ods. 3 spája sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

31. Žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobo v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V čase uzatvorenia zmluvy platila pri spotrebiteľských úveroch úprava vyžadujúca uvádzať konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru a výšku, počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Tieto zákonom vyžadované osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere dodržané neboli. Žalovaný sa svojej zodpovednosti za uzatvorenie takejto zmluvy nemôže zbaviť ani poukazom na princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalobkyne. Rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere. Ak žalovaný ako subjekt dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie úverov, v rozpore so zákonom nedodrží predpísané náležitosti zmluvy spôsobujúce, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, jeho konanie nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Je skutočne veľmi ťažko uveriť, aby žalovaný nemal vedomosť o tom, čo môže spôsobiť uzavretím zmluvy bez uvedenia konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a bez uvedenia výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzročený. Záver o potrebe aplikácie trojročnej objektívnej premlčacej doby upravenej v ustanovení § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, a teda je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

32. Obsahové náležitosti rozsudku určuje ustanovenie § 220 CSP. Ich správnosť a úplnosť je predpokladom vykonateľnosti a preskúmateľnosti rozhodnutia. Či je rozhodnutie preskúmateľné alebo nie sa dá zistiť len z jeho odôvodnenia.

33. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Obdobným spôsobom náležitosti odôvodnenia rozsudku upravovalo ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. v znení účinnom do 30.06.2016.

34. Štruktúra odôvodnenia rozsudku je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ak súd pri odôvodňovaní rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje ustanovenie § 220 ods. 2 CSP dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami, vrátane ich povinnosti

svoje rozhodnutia odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje účastníkom konania posúdiť ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní o veci samej.

35. Vydáním nepreskúmateľného rozhodnutia sa účastníkovi odníma možnosť v odvolacom konaní riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy nakoľko je problematické zaujímať stanoviská k nezrozumiteľnému alebo nedostatočne zdôvodnenému rozhodnutiu.

36. Keďže vydanie nepreskúmateľného rozhodnutia je potrebné hodnotiť ako nesprávny procesný postup súdu, ktorým bolo znemožnené žalobkyni, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

37. Prvoinštančný súd, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP) v novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

38. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).